

« Туй е, рече ми той, порцията за два дни.»

Сѣтнѣ хванѣ да се расхожда съвѣсмъ сърдитѣ.

« Какво ви е? рекохъ му азъ; сърдитѣ сте ми; обаче азъ приехъ ризата, която сторихте добрѣ да ми дадете.

« — Ядѣ ме е на докторѣтъ, който твърдѣ добрѣ можеше да доде днесъ, макаръ и да е четвъртъкъ.

« — Търпѣнье!» казахъ му азъ.

Азъ казвахъ «търпѣнье!» нѣ ми бѣше невъзможно да лѣжѣж върху голитѣ дѣски, безъ да имамъ баре една възглавница. Сичкитѣ ми кости се бѣхж охлузили.

Чаястѣ на единадесетъ, единѣ отсѣденѣ, съдруженѣ отъ Шилера, донесе ми обѣдѣтъ. Обѣдѣтъ се донесе у двѣ желѣзни гърнета, у едното имаше една проста чорба, а у другото зарзаватѣ размѣсенѣ съсѣ единѣ сосѣ, на който само миризмата бѣше доста да ти подигне червата.

Опитахъ се да сръбнѣж нѣколко лѣжици чорба; това ми бѣше невъзможно.

Шилерѣ ми казуваше често: «Дързостѣ, господине; гледайте да се навикнете на тая храна; ако ли нѣ, ще ви се случѣ каквото се случѣ на другитѣ, да ядѣтъ само хлѣбѣ, и сѣтнѣ да умрѣтъ отъ безсилѣе.»

Едвамъ въ петѣкъ сутринната доде докторѣтъ да ме види. Видѣ, че имамъ треска, заповѣда да ми дадѣтъ единѣ дюшекѣ, и най много зарѣчѣ да ме извадѣтъ отъ подземникѣтъ ми, и да възлѣзѣж на горниятѣ катѣ. Това не можеше да бѣде: тамъ нѣмаше никакъ мѣсто. Нѣ конѣ Митровски, управителѣ на двѣтѣ провинции Моравѣя и Силезѣя, който сѣдеше на Брюнѣ, като го попитахж, отговори, че по причи-